

*Hồi Thứ Mười Hai***XÔNG PHA GIANG HỒ**

Hàn Tiểu Tranh lăn lộn giang hồ hơn hai năm, vẫn không tìm được chút tin tức gì về A Vân. Trong thời gian đó, Hàn Tiểu Tranh đã đi qua vô số nơi, từ đất Giang Nam sương khói mênh mang, đến đại sa mạc Qua Bích gió cát khắc nghiệt nơi xứ Mông Cổ, qua Băng quốc tuyết băng đóng ngàn dặm, kể cả Nam quốc bốn mùa như xuân.

Mỗi một lần phiêu bạt đều là vì một manh mối song lần nào cũng bị thất vọng. Từng có lần, Hàn Tiểu Tranh nghe nói vùng Sơn Đông có một nữ nhân chuyên dùng lừa đảo làm binh khí, liền vượt ngàn dặm đến Sơn Đông, mới biết người ấy đã chết trước đó ba năm. Ba vị sư huynh của nữ nhân ấy thấy Hàn Tiểu Tranh đến hỏi tin tức của cô, liền cho rằng sư muội bị họ Hàn giết chết, khiến Hàn Tiểu Tranh suýt mất mạng trên đất Sơn Đông.

Sau đó Hàn Tiểu Tranh lại nghe ở Nam Cương có một đám cướp, thường tràn vào Trung Nguyên cướp phá, bắt các thiếu nữ, nhưng người đầu đảng lại là một nữ nhân độ tuổi tam tuần. Hàn Tiểu Tranh vội đi ra đến Nam Cương, đụng độ với đám cướp ấy, sau cùng tuy giết được phần lớn, nhưng khi đột phá vòng vây Hàn Tiểu Tranh bị lạc vào sâu trong sa mạc, tưởng đã chết luôn trong ấy! Lần này cũng không tìm được dấu vết của A Vân.

Hơn hai năm qua, phong sương mưa tuyết chốn giang hồ đã khổ luyện Hàn Tiểu Tranh, từ một nhãi ranh trở thành một thanh niên chân chính. Sự thay đổi này không chỉ thể hiện qua ngoại hình của chàng, mà tiềm ẩn cả trong thế giới nội tâm.

Kiểm pháp của Hàn Tiểu Tranh cao siêu nhưng không phù hợp với số tuổi quá trẻ, cũng như công lực của chàng quá kém không bì với kiếm pháp kia, những điều này khiến nhiều người chú ý. Về sau này Hàn Tiểu Tranh mới biết trước khi chết Diệp Thích đã đem ba phần công lực còn lại truyền vào mình. Nếu Diệp Thích không làm như vậy, có thể ông sẽ sống thêm một thời gian nhờ phần công lực ấy, dù rằng sinh mệnh có hạn nhưng có mấy người làm được điều ấy? Đa số ai trước lúc chết cũng ước mình sống thêm một ngày hoặc một giờ nữa.

Hàn Tiểu Tranh tự đứng xuất hiện trong giang hồ với kiếm pháp bất phàm, sau hơn hai năm, đã có nhiều người biết đến một kiếm khách trẻ tuổi tên Hàn Tranh.

Đúng vậy, là Hàn Tranh chứ không phải Hàn Tiểu Tranh. Nhiều người cảm thấy cái tên Hàn Tiểu Tranh không xứng với kiếm pháp của chàng nên thích gọi chàng bằng Hàn Tranh hơn. Hàn Tiểu Tranh cũng không màng, khi nào chinh được thì chinh, không thì chàng chỉ cười trừ.

Hàn Tiểu Tranh đã mười tám tuổi, cũng như nhiều thanh niên cùng tuổi, thân hình chàng cao lớn mạnh khỏe. Trên giang hồ nhiều nữ nhân bảo rằng chàng rất đẹp

tra, Hàn Tiểu Tranh nghe qua cũng không bận tâm. Chẳng có mấy chuyện khiến chàng bận tâm. Hơn hai năm nay, việc duy nhất khiến chàng bận lòng là việc tìm A Vân.

Kỳ thực Hàn Tiểu Tranh cũng không chắc mình có tìm được A Vân chẳng, chỉ biết rằng mình cần phải đi tìm, như thể việc ấy đã thành một thói quen. “Giang hồ ảo khôn lường, biết đâu A Vân đã không còn trên nhân thế nữa”.

Hàn Tiểu Tranh cũng từng nghĩ đến điều đó, nhưng Diệp Thích khiến chàng trở thành người giang hồ, vậy chàng phải thực hiện những gì ông ủy thác, dù tự nhận mình không cao thượng, nhưng Hàn Tiểu Tranh cũng không tán tận đến nỗi đi gạt một người đã chết.

Vả lại, A Vân là bạn của chàng, nhất là lúc chàng từ trên lầu nhảy xuống sông, A Vân đã cố ý la lớn để đánh lạc hướng thuộc hạ Tả gia, điều đó khiến Hàn Tiểu Tranh xem cô như một bằng hữu xứng đáng.

Lúc mới vào giang hồ, Hàn Tiểu Tranh chẳng hiểu gì cả, nên thường bị hiếp đáp thiệt thòi. Cũng may chàng chẳng có gì quý giá trên mình, không danh tiếng, không kẻ thù, không ân nhân, do đó dù có thiệt thòi cũng không nhiều.

Về sau, Hàn Tiểu Tranh dần dần quen với kiểu sống ấy. Ngày trước chàng vẫn thắc mắc người trong giang hồ không làm ruộng, trồng trọt, hay buôn bán, thì sống bằng cái gì? Không lý đi trộm cướp? Nếu vậy chẳng còn “đại hiệp” nào sao? Lăn lộn nhiều, Hàn Tiểu Tranh mới biết có nhiều cách sinh sống của người giang hồ, chẳng hạn như giúp một nhà phú hào nào đó “giáo huấn” một kẻ khác, hay giúp một tiêu cục truy tìm hàng bảo tiêu, hoặc giúp một quan nhân lấy lại vàng bạc bị bọn sơn tặc cướp đoạt. Chỉ cần có thân thủ giỏi thì cả đời chẳng sợ thiếu miếng ăn. Có lúc gặp vận may, có thể không làm gì cũng có người đưa ngân lượng cho dùng, bởi thời nào cũng có một số các chủ nhân thừa tiền tài, lại chuộng đãi hiệp khách dù chính mình không biết võ. Những kẻ ấy cho rằng kết giao người trong giang hồ là một vinh dự, nên muốn ở nhà họ làm khách một thời gian cũng không hề gì.

Hàn Tiểu Tranh đã từng gặp những người như thế, suýt nữa chàng cũng thành con rể của họ.

Kể đến những điều này để thấy Hàn Tiểu Tranh không còn là gã nhóc ngày xưa nữa, bây giờ toàn thân trên dưới của chàng đều toát ra mùi “giang hồ”!

Hàn Tiểu Tranh lặng lẽ bước trên một con đường cái quan, có nhiều ngày chàng vẫn đi như thế. Sau lưng chàng vang lên tiếng xe ngựa dồn dập, như thể đang chạy rất nhanh, Hàn Tiểu Tranh bèn tránh sang bên nhường đường.

Xe ngựa vượt qua Hàn Tiểu Tranh, chàng nghe trong xe vọng ra tiếng người thúc hối:

– Mau lên, nếu lỡ việc cô nương sẽ quở phạt, lúc ấy không ai gánh nổi đâu.

Mã phu “dạ” một tiếng liền ra roi, nhưng xe ngựa đã chạy nhanh lắm rồi, có

quất thêm ngựa cũng không phóng nhanh hơn được.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Gấp đi đâu thai chắc?”

Đột nhiên óc chàng lóc lên tia sáng:

– Thanh âm này quá quen.

Hàn Tiểu Tranh cố suy nghĩ nhớ thử, cuối cùng mắt chàng sáng lên: “Đúng rồi, đúng là giọng nói tại Xuân Phong Như Ý Lâu, giọng nói ta nghe được sau khi Đoạn Như Yên chết”.

Chính là giọng nói của nam nhân lúc ấy xông vào phòng nhìn ra cửa sổ và bảo: “Thân thủ thực nhanh!”

Hàn Tiểu Tranh nhớ lâu như thế bởi vì những gì xảy ra ngày hôm ấy quá ly kỳ, giọng nam khàn khàn ấy rất đặc biệt! Tám phần mười là y! Đang nghĩ ngợi thì xe ngựa đã chạy khá xa, Hàn Tiểu Tranh vội vã đuổi theo, nội lực của chàng không đủ thâm hậu, nên càng đuổi theo càng xa dần xe ngựa.

Nhưng Hàn Tiểu Tranh không nản chí, chỉ cần có một manh mối thì chàng có thể đuổi theo chí cùng. Chàng suy nghĩ liên tục:

– Người này xuất hiện sau cái chết của Đoạn Như Yên, lại tỏ vẻ bí mật không bình thường, nhất định có điều gì cổ quái, mà cái chết của Đoạn Như Yên có liên quan đến Tả Chi Nhai, Tả Chi Nhai lại là chồng A Vân...

Chàng quyết định theo một đường này điều tra xem sao.

Thực ra lúc Hàn Tiểu Tranh mới nhập giang hồ, cũng đã tìm đến Hoa Thạch Thành, nhưng đến đây mới biết Xuân Phong Như Ý Lâu đã biến mất, chỉ còn phòng ốc trống không. Hàn Tiểu Tranh hỏi thăm khắp nơi nhưng chẳng ai biết những người trong ấy đã đi đâu. Việc này cho thấy có nhiều uẩn khúc bên trong, bằng không chỉ vì cái chết của một cô gái thanh lâu thì có ảnh hưởng gì lớn đâu? Lúc nào mà chẳng có gái lầu xanh chết yếu!

Nếu quả nam nhân trên xe ngựa là người từng xuất hiện tại thanh lâu năm xưa thì Hàn Tiểu Tranh kể như tìm trúng mối.

Con đường cái quan dần dần biến thành đường núi chật hẹp không tiện cho xe ngựa, nên Hàn Tiểu Tranh cứ một đường đuổi theo không cần suy nghĩ nhiều. Đến thị trấn thứ nhất, chàng hỏi thăm được biết xe ngựa đã đi tiếp không dừng.

Qua thị trấn thứ nhì, vẫn như thế, tuy xe có dừng lại một chút để đến tiệm tạp hóa và tiệm thuốc, sau đó tiếp tục lên đường.

Hàn Tiểu Tranh tự hỏi: “Y vào tiệm tạp hóa và tiệm thuốc làm gì?”

Khi đến thị trấn thứ ba, mặt trời đã ngả bóng về Tây. Hàn Tiểu Tranh vừa vào trong trấn thì thấy ngay cỗ xe ngựa đang dừng trước cửa một khách điếm.

Hàn Tiểu Tranh đứng xa xa quan sát một lúc, liền thung thỉnh bước vào khách điếm. Gã tiểu nhị lập tức đến chào mời.

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Ta cần một phòng gần mặt đường này, ở chỗ yên tĩnh quá ta ngủ không quen.

Tiểu nhị gật đầu nói:

– Vâng, xin khách quan theo tiểu nhân.

Trong bụng gã thầm nghĩ: “Người này thực quái dị, không thích chỗ yên tĩnh”.

Hàn Tiểu Tranh vào đến phòng, gã tiểu nhị bèn lui ra.

Chàng quan sát quanh phòng, nhìn cũng sạch sẽ, chỉ có điều sàn quá cũ, bước đi có cảm giác hơi rung rinh không vững.

Hàn Tiểu Tranh mở cửa sổ thò đầu ra, nhìn thấy xe ngựa vẫn còn đó, tiểu nhị đang cho ngựa ăn. Hàn Tiểu Tranh quay vào phòng tìm một lúc, bắt được một hạt đậu bị gió thổi khô queo. Chàng quay ra nhắm ngay đầu ngựa búng mạnh hạt đậu trúng ngay chóc! Con ngựa bị đau hí vang!

Lập tức một cái đầu ló ra từ một gian phòng cách phòng Hàn Tiểu Tranh hai căn về hướng Đông:

– Tiểu nhị, chuyện gì đó?

Gã tiểu nhị nào biết chuyện gì, chỉ lắp bắp:

– Dạ... tiểu nhân...

Người kia tức giận:

– Ngựa này là giống Đại Uyên danh câu đấy nghe chưa! Có gì thất thố là người gánh không nổi đâu!

Tiểu nhị vội phụ họa:

– Dạ không có đâu... tiểu nhân không dám đâu...

Người kia mới thụt đầu vào trong. Hàn Tiểu Tranh tuy chỉ thấy bóng của người ấy nhưng chàng đã nhận ra giọng nói ấy chính là giọng khàn khàn thuở trước, chàng nghĩ bụng: “Vậy là đã tìm được người”.

Lúc ấy trời chưa tối hoàn toàn, Hàn Tiểu Tranh đoán chắc người kia tạm thời chưa hành động, bèn xuống lầu bảo tiểu nhị cho vài món ăn và một bình rượu, một mình trong phòng ngồi ăn từ từ. Đến lúc ăn xong, trời đã tối hẳn, Hàn Tiểu Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ thấy xe ngựa vẫn còn. Gã tiểu nhị đã về phòng nghỉ.

Hàn Tiểu Tranh tìm trong bị vải tùy thân, lấy ra một bộ y phục màu đen, thay vào người, sau đó chàng nhẹ nhàng leo lên song cửa sổ, tay hữu bám vào thành cửa mượn lực đu người lộn lên mái nhà. Chàng khẽ bước sang hướng Đông một đoạn, bèn quỳ xuống ghé mắt nhìn qua một kẽ hở trên mái ngói.

Trong căn phòng bên dưới có một người đang ngồi một mình uống, trên bàn ê hề thức ăn, có để hai bộ chén đĩa.

Y đang đợi người? Hay có người đã ăn xong và đi rồi?

Kẽ hở trên mái ngói quá nhỏ, chỉ đủ cho Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy chung quanh bàn ăn. Chàng muốn điều chỉnh góc độ nhưng sợ phát ra tiếng động sẽ khiến người bên trong phát giác.

Người trong phòng bỗng đứng dậy chấp tay sau lưng đi tới đi lui, ra vẻ bất an nôn nóng, lúc y bước qua bước lại Hàn Tiểu Tranh mới có dịp nhìn rõ diện mạo y.

Khuôn mặt người này rất to, lại thêm một cái mũi rất đồ sộ bề ngang mà không cao, nên không giống cái mũi lăm, bảo là một cục thịt chắc giống hơn.

Y ăn mặc như một tay buôn, nhưng Hàn Tiểu Tranh lưu ý thấy chân y mang loại ủng mà người trong võ lâm thường dùng.

Bất luận người này có đúng là người trong Xuân Phong Như Ý Lâu hay không, nhưng ít nhất chẳng phải người tầm thường! Hàn Tiểu Tranh có thể đoán chắc điểm đó.

Người ở dưới tỏ ra sốt ruột, Hàn Tiểu Tranh ở trên càng khó chịu hơn vì phải giữ nguyên một tư thế cả một lúc lâu.

Đột nhiên, Hàn Tiểu Tranh nghe tiếng áo bay sột soạt, khiến chàng giật mình! Sau đó, chàng thấy trong phòng đã có thêm một nữ nhân!

Quả là có chuyện! Hàn Tiểu Tranh bất giác cao hứng, mắt nhìn không chớp vào phòng bên dưới chờ xem diễn tiến.

Nhưng nữ nhân kia cứ đứng tại góc mà chàng không thể nhìn thấy hết được, chỉ có thể thấy thân hình của người này mà chẳng thể nào thấy rõ dung mạo.

Chỉ nghe nữ nhân nói:

– Điền Thất, người muốn gặp ta gấp như vậy, đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ nghe tiếng khàn khàn của Điền Thất đáp:

– Thuộc hạ có việc cần báo cho cô nương hay: Tay nội ứng của chúng ta trong phái Hoa Sơn đã bị phát giác, vì đấu không lại nên đã mất mạng!

Nữ nhân lạnh lùng nói:

– Chết càng tốt!

Điền Thất thất kinh nói:

– Cô nương...

– Hành sự bất tài, chết là đáng, dù Hoa Sơn phái không giết hấn, chủ nhân cũng không tha cho hấn đâu!

Điền Thất tỏ vẻ kinh hãi, vội nói:

– Chủ nhân anh minh thần thánh!

Giọng nữ nhân hòa hoãn hơn:

– Tuy nhiên người đã kịp thời báo cho ta hay tin này, kể như có công lao, xem ra cục xương Hoa Sơn này phải cần cách khác.

Điền Thất lại nói:

- Thuộc hạ còn một việc nữa.
- Nói đi!

– Cách đây vài hôm có mấy huynh đệ thủ hạ phát hiện lão tiện Phục Ngưỡng ở tại thành nội Vinh Thành, rất tiếc họ theo được một đoạn thì để lão tiện kia trốn mất! Nghe đến đây Hàn Tiểu Tranh một phen giật mình.

Nữ nhân giận dữ nói:

– Bọn ngu muội vô dụng! Nhưng chỉ cần lão ló đuôi ra thì ta không tin bắt lão không được! Ta sẽ phái thêm người qua Vinh Thành.

Điền Thất cung kính:

– Cô nương mà an bài mọi việc, thiết nghĩ lão họ Phục kia có cánh cũng khó thoát.

Giọng gã đây vẻ xu nịnh.

Nữ nhân lại nói:

- Ta nghe nói Tả Chi Nhai cũng xuất hiện tại Vinh Thành?

Điền Thất chưa kịp trả lời, nữ nhân bỗng hừ một tiếng:

- Kẻ nào đó?

Hàn Tiểu Tranh giật mình thầm nghĩ:

- Bị người ta phát hiện rồi!

Chỉ nghe một tràng cười dài, một bóng đen từ góc mái nhà tung mình lên không, uốn mình giữa không trung phóng đi như một chiếc lá khô, tốc độ nhanh kinh người!

Một bóng trắng từ trong nhà vọt ra đuổi theo, chính là nữ nhân kia, nhìn vóc dáng rất xinh đẹp. Hai bóng một đen một trắng đuổi nhau xa tít.

Hàn Tiểu Tranh nhìn sững theo, trong lòng cảm thấy hổ thẹn sức mình không bằng.

Lại nghe thấy Điền Thất thở dài trong phòng:

- Thân thủ thực nhanh!

Lại cùng một câu nói cách đây hai năm!

Hàn Tiểu Tranh lập tức biết chắc kẻ này từng xuất hiện tại Xuân Phong Như Ý Lâu.

Hàn Tiểu Tranh trong lòng nhanh chóng tính toán, chàng không biết võ công Điền Thất ra sao, nhưng chàng đã thấy võ công của nữ nhân áo trắng bỏ xa mình, nếu mạo hiểm xuất thủ, lỡ nữ nhân kia quay lại, e rằng lành ít dữ nhiều.

Đang do dự, chàng lại nghe có tiếng hét lớn, tiếp theo là tiếng binh khí đụng nhau chan chất, phát ra từ căn phòng bên dưới!

Hàn Tiểu Tranh vội ghé mắt nhìn xuống, liền phát hiện chẳng biết từ lúc nào lại

có thêm một cô gái áo đỏ đang đánh với Điền Thất!

Điền Thất sử dụng một cây thương có dây xích, võ công không đỡ chút nào, thân hình quay tròn, cây thương phát chiêu rất ác hiểm!

Cô gái áo đỏ dùng nhuyễn kiếm, võ công linh xảo thiện biến, nhất là khinh công của cô càng khiến Hàn Tiểu Tranh lè lưỡi, trong phòng chật hẹp như thế, cô lại có thể tự do tự tại như cá lội nước.

Nhìn qua Điền Thất, tuy thở nhọc nhưng bộ dạng rất hung dữ, cây thương mất xích vẽ một vòng tròn ánh sáng, nhưng tấn công hoài không hiệu quả, mà còn bị cô gái áo đỏ bất ngờ tấn công vài kiếm, khiến y tay chân bấn loạn.

Hàn Tiểu Tranh không hiểu tại sao hai người lại đánh nhau, nên không ra tay, nhưng lúc này cô gái áo đỏ sắp giết Điền Thất, thì chàng chẳng thể làm ngơ, bởi chàng cần hỏi y một số việc.

Cô gái áo đỏ vừa tấn công vừa nói:

– Một kiếm này là vì Thanh Y Xã đại ca!

“Soạt” một tiếng, tay áo Điền Thất bị thủng một lỗ.

– Kiếm này dành cho Thanh Y Xã lão nhị!

Điền Thất gấp quá vội thụp mình, kiếm quang xốt ngang đầu y, xẻo mất một mảng tóc! Điền Thất vừa giận vừa sợ, cả khuôn mặt co rút lại!

– Kiếm này là vì lão tam!

Cô gái áo đỏ hú một tiếng, kiếm quang nhắm ngay trước ngực Điền Thất đâm vào!

Điền Thất gầm lên:

– Người của Thanh Y Xã đều là nhân tình của người hay sao?

Cây thương như con rắn nhắm ngay yết hầu cô gái áo đỏ, dụng ý để lưỡng bại câu thương! Thân mình cô gái áo đỏ như không trọng lượng, bay ngược ra sau, miệng nói:

– Đồ sát vô cớ, lại còn ác ngôn hại người, hôm nay người chết chắc rồi!

Khẽ quát một tiếng, nhuyễn kiếm của cô gái áo đỏ phát ra tiếng “vút vút”, cơ hồ uốn thành một vòng kiếm, bỗng lại bật ra như thân rắn, điểm ngay cổ tay Điền Thất.

Điền Thất buột miệng kêu, cây thương trong tay không giữ được bay mất. Cô gái áo đỏ xoay mạnh cổ tay, nhuyễn kiếm bay vút đến yết hầu Điền Thất!

Ngay lúc ấy, chợt nghe “ầm” một tiếng lớn, những gạch ngói trên mái nhà rơi xuống rào rào, có một bóng người rơi xuống tiếp theo sau.

Cô gái áo đỏ giật mình, kiếm thế bất giác chậm lại, Điền Thất thừa cơ lăn mình ra xa ngoài một trượng, lộn mình đứng dậy!

Cô gái áo đỏ tưởng mình sắp hạ được Điền Thất, chẳng ngờ bị người khác phá

rồi, cô nổi giận không nói tiếng nào, vung kiếm tấn công người mới đến!

Chỉ nghe “xoạt” một tiếng nhỏ, cô liền phát hiện ra kiếm của đối phương đã kề sát mạn sườn bên phải của mình! Điều này khiến cô giật mình sợ hãi! Xem ra đối phương chỉ mới mười bảy mười tám, chẳng ngờ kiếm pháp đã đến mức không tưởng như thế, chỉ trong một chiêu đã chế ngự mình!

Vừa sợ vừa giận, cô gái áo đỏ bất chấp sự thực là mình đã thua, cổ tay hữu quật ngược, nhuyển kiếm như con trùng không xương quăn lấy kiếm của đối phương kéo ra phía sau!

Kiếm của đối phương cũng đưa theo thế kéo, khiến cô gái giật mình, thầm nghĩ: “hay là gian kế của hắn!”

Nhuyển kiếm vội hóa thẳng cứng nhắm vào trước ngực đối phương.

Ngay lúc kiếm của cô sắp chạm đến mục tiêu, cô bỗng cảm thấy lạnh nơi yết hầu, lại là kiếm của đối phương kề cổ!

Người này là Hàn Tiểu Tranh, chàng thấy Điền Thất sắp mất mạng dưới kiếm của cô gái áo đỏ, nếu vậy manh mối khó khăn lắm mới tìm được này sẽ tiêu mất, nên chàng bất chấp mọi thứ ra tay cứu họ Điền.

Kỳ thực, lúc nhuyển kiếm của cô gái áo đỏ quăn lấy kiếm Hàn Tiểu Tranh, chỉ cần mạnh tay kéo thêm, thì kiếm của chàng sẽ vụt khỏi tay bởi công lực của chàng không bằng vị cô nương này. Nhưng cô gái thấy kiếm pháp của chàng cao siêu như thế, nên tưởng đây là kế dụ địch của chàng, thế là phí mất một cơ hội thắng!

Cô gái áo đỏ hai lần bị chặn đứng, càng tức thêm, định vung kiếm tấn công tiếp, bỗng thấy Điền Thất đã thừa cơ trong lúc hai người đang giao thủ, định lén chuồn êm.

Có bóng người phóng theo, trước mặt Điền Thất có ngay hai người: Hàn Tiểu Tranh và cô gái áo đỏ!

Cô gái hơi ngạc nhiên nhìn Hàn Tiểu Tranh một cái, rồi lạnh lùng bảo Điền Thất:

– Có ta ở đây, người chớ hòng sống sót mà bước ra khỏi đây.

Hàn Tiểu Tranh cũng nói với Điền Thất:

– Có ta ở đây, người đừng hòng chết trong căn nhà này! Người phải sống để ra khỏi đây!

Cô gái áo đỏ giận quá hóa cười:

– Này bằng hữu, tại sao cứ chống đối ta?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

– Chẳng dám, tại hạ nói thật đấy, dù cô nương không xuất hiện, tại hạ cũng sẽ nói với y như thế.

Cô gái áo đỏ nhú mày:

– Nhưng bằng hữu vừa xuất hiện đã giao thủ với ta, hãy nói cho rõ xem!

Nhuyễn kiếm của cô lại phát ra tiếng “vút”, như thể sắp tấn công Hàn Tiểu Tranh. Hàn Tiểu Tranh vội lùi lại một bước, miệng nói:

– Đừng gấp, đừng gấp, tại hạ có cách, bảo đảm cô nương sẽ đồng ý.

Cô gái áo đỏ nào biết nếu cô thực sự giao thủ cùng Hàn Tiểu Tranh thì chàng chẳng phải đối thủ của cô, nhưng cô thấy kiếm pháp của chàng cao thâm quá nên nghĩ bụng:

“Nếu ta động thủ với hắn, chắc chắn không phải đối thủ của hắn, chi bằng nghe hắn nói cách nào”. Tuy nghĩ thế nhưng cô chẳng nói gì, chỉ “hừ” một tiếng.

Hàn Tiểu Tranh biết cô gái đã đồng ý, liền nói:

– Chúng ta hãy đem gã này đến một nơi vắng vẻ không người, rồi thương lượng cách xử hắn, cô nương nghĩ sao?

Cô gái áo đỏ nhìn Hàn Tiểu Tranh với ánh mắt không tin tưởng, thầm nghĩ: “Ra đến đây nếu người và hắn liên thủ hại ta, thì kể như ta mắc mưu rồi!”

Hàn Tiểu Tranh như đọc được ý nghĩ của cô gái, chàng nói:

– Nếu tại hạ có ác ý cùng cô nương, lúc này chẳng phải đã đắc thủ sao? Cần gì vẽ thêm chuyện? Tại hạ đang lo đồng bạn của hắn trở lại, nữ nhân kia võ công cao lắm, dù cô nương và tại hạ hợp sức đấu với y, cũng chưa chắc là đối thủ.

– Ai thêm hợp sức với người?

Cô gái áo đỏ cao giọng kêu, như thể bắt cô ở cạnh một con heo.

– Chúng ta tìm chỗ trước đã! Cô đừng miễn cảm quá như vậy!

– Đi thì đi! Xem ai sợ ai!

Điền Thất sắc diện trắng bệch, y biết đi theo hai người này ra nơi vắng vẻ là mạng không giữ được, song có hai kiếm kề cổ, không theo không được.

Cả ba người sánh vai bước xuống lầu. Dĩ nhiên kiếm được cất đi, thay thế bằng tay họ đã nắm lấy cổ tay Điền Thất.

Người bên dưới thấy ba người thân mật như thế đều lấy làm lạ, càng không hiểu tại sao Điền Thất đổ mồ hôi đầy mặt.

Bước ra ngoài cửa khách điểm, Hàn Tiểu Tranh nói:

– Cô nương cùng hắn lên xe ngựa đi, tại hạ ngồi ngoài đánh xe, nhưng chúng ta phải nói trước rõ ràng...

Nói đến đây Hàn Tiểu Tranh hạ thấp giọng:

– Cô nương không được giết chết hắn lúc ở trên xe, nếu cô nương hạ thủ, tại... tại hạ sẽ bám theo cô nương luôn luôn.

Cô gái áo đỏ im lặng, chẳng biết đã ngầm đồng ý, hay là không thêm lý luận nữa.

Hàn Tiểu Tranh lo sợ nhờ nữ nhân áo trắng kia trở lại ngay lúc này, nên không tranh cãi với cô gái áo đỏ, chàng vọt lên xe ngựa hô:

– Lên đi!

Cô gái áo đỏ nắm lấy tay Điền Thất bước lên xe. Hàn Tiểu Tranh lập tức cho xe chạy ra ngoài mười mấy dặm, lại rẽ ngoặt ba bốn lần, mới dừng xe lại.

Hàn Tiểu Tranh nhảy xuống xe, vội nói:

– Cô nương đem hân xuống xe đi.

Chỉ nghe “phịch” một tiếng, một vật tròn đen từ trong xe lăn xuống đất! Dưới ánh trăng, nhìn rõ là Điền Thất!